VIERDE JAARGANG
N° 27

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00 FRS

HET VROLIJK GEZELSCHAP !

Leren reizen

IK heb je verleden week herinnerd aan het genoegen dat er te beleven valt aan het plannen van een welverdiende vacantieretis.

Nu de bloktijd achter de rug ligt, en slechts enkele dagen ons nog van het verlof scheiden, zou ik je enkele woorden willen zeggen over het reizen zelf, want reizen is een kunst!

Er zijn jongens (en ik richt me hier vandaag, vooral tot de ouderen en de jeugdleiders) die alles uur pa uur uitstippelen tot in de kleinste details, om niet de minste verrassing te beleven. Zeker, men moet de verschillende praktische kanten van een reis nauwkeurig voorzien om onaangenaamheden te voorkomen, maar men moet eveneens in het reisprogramma een ruime kans laten aan het avontuur. Mijn mooiste reizen waren precies die, waarbij ik me aan geen vooropgezette uurrooster hield, maar op mijn gemak of met mijn vrienden al eens de grote baan verliet, welke me van de ene stad naar de andere voerde, om een dorpje, een kasteel of een berg, die me in het landschap lokten te verkennen. Men komt daarbij soms wel bedrogen uit, maar meestal bezorgt de verrassing van een ongekend pittoresk of historisch detail ons mooie kiekjes en schone herinneringen. Men moet een reisprogramma zo opvatten dat men aan het zwerven en het verkennen zijn beste tijd besteedt. Er zijn geen treuriger toeristen dan zij die zich met auto en reisgids in de hand door hun programma heenwerken. Ik heb het niet tegen de reisgidsen, want dat zijn nuttige inlichtingsbronnen die men op tijd en stond eens moet kunnen raadplegen, zoals men dat met een woordenboek doet.

Wat denk je daarvan? Indien we het hierover niet eens zijn, dan moet je het me maar schrijven. Ik ben gaarne bereid om op dit onderwerp nader in te gaan, omdat ik ten volle overtuigd ben van de noodzakelijkheid dat men moet *leren* reizen.

Heb je ook reeds ondervonden dat de echte trekkers, de mannen die het geheim van die kunst van reizen met hun rugzak meedragen, doorgaans meer van hun heimat houden dan zij die nooit hun parochie verlaten hebben? Wie de roep van de verten hoort en beantwoordt, die kent dat stille heimwee dat steeds naar het land van zijn jeugd, voorvaderen en familie en vrienden terugvoert, omdat het leven toch altijd 't schoonste blijft daar waar God ons het levenslicht geschonken heeft.

Wie veel gereisd heeft, die heeft niet alleen vele landen en volkeren leren kennen en waarderen, maar ook zijn eigen land. Dit schijnt een paradox. Het is er ook één, want het is maar een *schijnbare* tegenstelling.

ONZE BRIEVENBUS

RENE SPEYER, Brussel. — Ik heb je brief aandachtig gelezen. De rooster werd je dadelijk opgezonden. Het grapje getiteld « Middernacht » heb ik reeds meermaals gehoord, en het zal aan de meesten onzer lezers ook niet onbekend zijn. Anders had ik het wel graag afgedrukt. Met mijn beste groeten.

GILBERT BRAYLAND, Hofstade. — Hartelijk dank voor je brief. Zou je er niet eens denken een Kuifje's club op te richten in Hofstade? Ik ben er van overtuigd dat je niet veel moeite zoudt hebben om enkele flinke kerels die Kuifje reeds kennen en lezen, bijeen te brengen. Wat denk je er over? Laat het me eens weten!

WILLY WAUBEN en LEO SUE, Tienen. — Het zal waarschijnlijk de Kuifjeslezers van Tienen genoegen doen te vernemen dat jullie het initiatief genomen hebben verzamelen te blazen en een club op te richten. Om een lidkaart te krijgen moeten volgende vereisten voldaan worden : 10 frs in postzegels en naam, voornamen, adres, geboortedatum en een pasfoto van de kandidaat-leden, samen met tien frs. in postzegels opzenden. Tracht daarna ook te sparen om een *kenteken* van de club aan te schaffen (10 frs.) en wie een fiets heeft, moet ook een Kuifje's *fietswimpel* bezitten! Onze Tiense lezers worden verzocht zich met hogervernoemde vrienden, *Veemarkt, 19, te Tienen*, in verbinding te stellen. Ik wens jullie veel sukses en plezier, jongens!

Binnenkort verschijnt in « Kuifje » een prachtig tekenverhaal :

DON QUICHOTTE,

verteld en in kleuren gefllustreerd door TRUBERT.

KUIFJE MET VERLOF!

Wil je KUIFJE tijdens je verlof regelmatig ontvangen, **lees dit bericht:**

1. De abonné's delen ons naam, adres en abonnementsnummer mede evenals het JUISTE VERLOFADRES en data van begin en einde van de verlofperiode aldaar.
2. Indien je niet geabonneerd bent en KUIFJE regelmatig wenst te ontvangen, geef ons dan het adres waar je je verlof doorbrengt evenals **5 frs. in postzegels**, voor ieder nummer dat je wil ontvangen.

De wonderbare avonturen van de ★ GAMY ★ pop

Het wordt morgen en er blijft een grote plaats leeg... Gamy is nog niet weergekeerd.

— Waar mag ons klein vriendinnetje wel blijven? vragen de anderen zich ongerust af.

— Wij sliepen en hebben haar niet zien weggaan!

— Ha! Daar is ze!

— Waar mag ze wel vandaan komen?

— En waarom draagt ze hetzelfde kleedje van gisteren niet meer?

— Luister... Ik had er vier. Eén heb ik aan Ezelsvel gegeven, één aan Roodkapje en één aan het meisje met de zwavelstokjes...

— Sssttt!... Daar komt iemand! Dat moet een geheim tussen ons blijven... Men zou nog denken dat ik reklame maak voor de stoffen « Gamy » en men weet dat zulks niet meer nodig is!

Einde.

Kennismaking met een MONSTER

Cedros, 9 Juni 1949.

AAN boord van de « Conella ». Ik heb zojuist mijn duikerpak afgelegd om een groet te brengen aan mijn trouwe lezers en vrienden in de Lage Landen. Sedert een paar weken leef ik meer op de bodem der zee dan wel op het vasteland van Cedros, al is dit dan ook maar een eiland. Ik zit hier aan boord van de « Conella » met enkele camera-mannen, die in opdracht van een Amerikaanse filmmaatschappij onderzeese opnamen doen. Ik heb natuurlijk van de gelegenheid gebruik gemaakt om een duikerpak aan te schieten en daar beneden eens een kijkje te gaan nemen. Dat diepzeetochtje wil ik jullie vandaag vertellen.

Het was twee uur van de namiddag wanneer mijn kameraad John Jammes voor mij in zee afdaalde. Een camera, speciaal voor onderzeese opnamen ingericht, was reeds op de bodem opgesteld. Miguel, de andere cameraman, bleef met enkele Japanners aan boord.

— Voorzichtig zijn, kapitein, zei Miguel mij, het is daar beneden nooit veilig. Het seintouw moet gij altijd bij de hand hebben. Vergeet het niet !

Mijn helm werd vastgeschroefd en ik daalde traag in de diepte af. Op de bodem zag ik John reeds aan de arbeid. Hij was rechts van mij met een filmopname bezig en daar ik hem niet in de weg wou lopen, verwijderde ik mij van het toestel en sloeg links de richting in van een woud van zeegrassen en waterplanten op zoek naar levende wonderen in dit mysterieus waterrijk. Ik liep over greppels en spleten van een zandige gloeiing. Wieren en planten geleken mij dansende en wiegende Najaden. Zij maakten de sierlijkste bewegingen in het groene en blauwe water. Zeesterren wiegden als asters op slanke stengels. Zilvergroene vissen schoten als snelle glimwormen voorbij het kijkvenster van mijn helm. Steeds kwamen er meer en telkens andere waterbewoners : vissen met gespikkelde schubben of met een gestreepte huid, slanke vissen, heel platte en kogelvormige duikertjes. Het was waarachtig een dierentuin onder water.

Plotseling stond ik vóór een klein ravijn, dat naar een soort onderzeese grot leidde. Ik liet mij van de helling glijden en wou wel eens een oogslag in die grot werpen.

Almeteen meende ik in de diepte vóór mij een beweging te zien. Ik schrok onwillekeurig. Mijn adem werd ineens afgesneden. In de donkere kuil lag een octopus; een vervaarlijk grote inktvis. Ik bleef als aan de zeebodem vastgezogen staan en hield mij onbeweeglijk. Op dit ogenblik schoot mij al wat Jammes mij van dit monster had verteld door het hoofd. Ik zag heel duidelijk de acht lange tentakels of grijparmen, waarmede het dier zijn prooi naar zich toehaalt of waarmede het zich aan de bodem kan vastzuigen. Ik wist, dat de octopus nog een ander wapen bezat, een soort snavel waarmede hij een duiker of een zwemmer het lichaam kan openrijten.

Ik meende mij zo stil mogelijk terug te trekken, want ik koesterde de hoop, dat de grijparm mij niet had opgemerkt. Ik bedroog mij deerlijk. Nauwelijks had ik een beweging gemaakt, of het ondier stak één zijner lange vangarmen naar mij uit. In mijn plotse angst dacht ik aan de raad van Jammes : als je een arm van een octopus ontmoet, hou je dan roerloos. Een octopus is zo nieuwsgierig als een meisje. Hij weet graag wat er in zijn nabijheid zoal gebeurt. Als hij echter bemerkt dat je voor hem niet veel betekent, zal hij je wel loslaten.

Ik vroeg mij op dit ogenblik af wat ik wel voor hem betekende. Zijn vangarm gleed over mijn been. Dan voelde ik hem naar mijn enkel afdalen. Geen standbeeld kon zo onbeweeglijk staan als ik in deze minuut, die mij een eeuwigheid toescheen.

De vangarm van de octopus liet mij los en gleed terug in de donkere kuil. Ik deed voorzichtig een beweging om het seintouw te grijpen, maar daar had die duivelse grijparm mij andermaal te pakken. 't Scheen mij toe, dat de dood mij streelde. Weer hield ik mij onbeweeglijk. Ik vreesde door al de grijparmen van de zeerover ingesloten te worden, om daarna door zijn scherpe snavel aan flarden te worden getrokken. Het werd een hachelijk ogenblik. Het tentakel van de octopus liet mij weer even los om mij onmiddellijk daarna vast te grijpen. Ik begon wanhopig te worden.

Daar bemerkte ik plotseling, op zes meter afstand van de plaats waar ik als een standbeeld stond, de witte duikergedaante van Jammes. Hij kwam in mijn richting. Ik begon spontaan als een vermoorde te schreeuwen en dacht er eerst niet aan, dat al mijn getier in mijn helm versmacht bleef.

Ik waagde een beweging met mijn rechterarm en wees naar de diepte vóór mij. Of Jammes mijn gebaar begreep, kon ik op dit ogenblik niet weten, want ik had heel mijn denkvermogen nodig om... het hoofd boven water te houden. Vergeef mij deze beeldspraak. Het strelend tentakel van de octopus greep mij thans voor goed vast. Ik voelde, dat mijn linkervoet werd opgelicht en vóór ik er mij bewust van was, lag ik achterover op de rug. Waarschijnlijk was die beweging voor Jammes meer betekenend dan mijn armgezwaai. Hij was bij mij toen een tweede vangarm mij het been omknelde. Als een schaduw gleed zijn gestalte over mij.

Ik zag hoe hij een blinkend voorwerp te voorschijn haalde. Een mes. Dan voelde ik, dat één vangarm mijn been looliet. Daarna een tweede vangarm. Jammes bevrijdigde mij uit de greep van het ondier door de tentakels, die mij omklemden, af te snijden. Hij deed het zeer vlug. Ik was nauwelijks te been of een derde grijparm omsnoerde mij. Ik geloof, dat het monster op mij verliefd was. Het mes van Jammes waakte echter. Hij maakte mij andermaal los uit de omhelzing en trok mij dan bruusk de helling op.

Op dit ogenblik werd het water rondom ons zwart als een hel. De octopus had zijn voorraad inkt, die hij in een buidel op het lichaam draagt, uitgestraald. Ik wist, dat het dier dit zwarte vocht verspreidt om een vijand op de vlucht te jagen ofwel om hem onder bedekking aan te vallen.

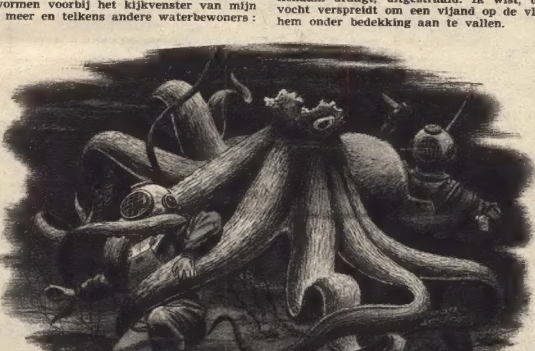

Het strelend tentakel van de octopus greep me thans voorgoed vast...

Nadat ik uit de vangarm was bevrijd, had John onmiddellijk aan het noodsein getrokken en wij werden ogenblikkelijk opgehaald.

De inktwolk verdween onder ons. Vissen schoten haastig voorbij. Enkele minuten later werden wij als grote snoeken aan boord gehesen. Nauwelijks was mijn helm afgeschroefd of de cameraman Miguel vroeg mij : « Wel, kapitein, wat nieuws over boord ? »

Ik moest geen antwoord geven. John deed het voor mij : « De kapitein heeft beneden een octopus ontmoet, die verliefd op hem was. Ik heb hem uit de omhelzing van het lieve beestje kunnen bevrijden. »

De gebeurtenis werd druk besproken; zij had mij echter zeer vermoeid, zodat ik vroeg mijn kooi opgezocht. De slaap overviel mij als een welhet mij, hoorde ik de doende duizeling. Van heel ver, zo leek warme stem van Miguel, die neuriede :

O Santa Mara,
blauw is de haai
in de grote baai
van Santa Mara.

Die nacht droomde ik van geen haai, maar van een monsterachtige octopus.

Hiermede besluit ik mijn brief. Tot een volgende maal, beste vrienden, op het vasteland of in de diepzee.

Met de beste groeten van uw

Kapitein Zeldenthuis.

Ziehier de badges

Zoals jullie zien is onze Kuifjeswimpel ook met de Franse titel verkrijgbaar.

Op aanvraag van verschillende lezers werden er nieuwe Kuifjesbadges gemaakt.

Alle vrienden die badges wensen kunnen zich tot hun gewone dagbladverkoper wenden ofwel hun bestellingen in een groot magazijn of direct aan de fabrikant L. LACHENAL doen. Adres : Eudore Devroyestraat, 74-76, St. Pieters-Woluwe. (Tel. 34.54.75.)

DE KLEURPRIJSVRAAG

GAMY

ZOALS we beloofden in ons N° 19, geven we hier de uitslagen van de Kleurprijsvraag « Gamy », die een enorm sukses kende en waarbij vele meisjes en jongens blijk gaven van goede smaak.

De eerste prijs voor de « Jongeren » (tot 8 jaar) is een zeilboot en voor de « Juniors » (tot 12 jaar) een fotoapparaat. Beide winnaars krijgen bovendien een stuk « Gamy » - stof.

BIJ DE « JONGEREN »

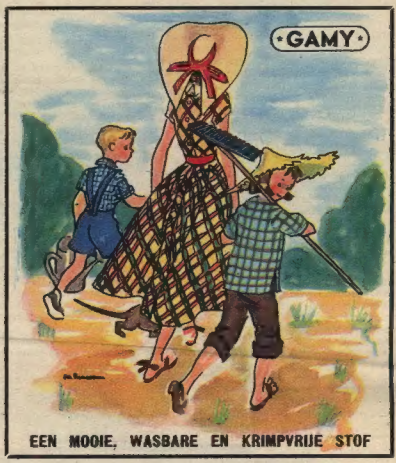

1e prijs (tekening hierbij gepubliceerd) : André BIESWAL, Albertlaan, 38, Vorst.

2e prijs : Edmond PERPETE, Marichalstraat, 22, Elsene.

3e tot 25e prijs : Colette GILLAIN, Frasnes-lez-Gosselies; Boudewijn VERMEIRE, Antwerpen, Michèle PIRSON, Brussel; Cecile HANTSON, Ronse; Bernadette DAVIX, Jambes; Claude KAHN, Brussel; Godelieve MEERT, Sint Kwintens Lennik; Guy VAN SCHOORE, Elsene; Anne DE MYTTENAERE, Ronse; Jacqueline PIQUARD, Jette; Fabien FRYNS, Luik; Nicole DUSSING, Etterbeek; Myriam MAECK, Waver; Jean-Marie SPELEERS, Kwaremont; Karel HERINCKX, Schaarbeek; Anna SCHUURMANS, Aalst; Yvette HAVASSE, Schaarbeek; Poussy LEVCHINNE, Namen; Leo DEBRUYNE, Moeskroen; Peter LOOZEN, Ninove; Yvo NECKEBROECK, Ronse; Christiane BOUSSON, Blankenberge; Philip WAROUX, Charleroi.

DE « JUNIORS »

1e prijs (tekening hierbij gepubliceerd) : Claire STINUIT, 103, Livornostraat, Brussel.

2e Prijs : Franco MARCHESINI, 52, Parkstraat, Klabbeek.

3e tot 25e prijs : Annette TOLLENAERE, Gent; Edward BOUSSON, Blankenberghe; Jan-Claude PONETTE, Koekelberg; Emiel OLLIVIER, Alveringem; Marie-Claire SEGHERS, Ronse; Willy SOTTIAUX, Elsene; Pieter GERCKENS, Schaarbeek; Claudine SPIETAELS, Aalst; Thierry D'HOOP, Namen; Anita DENIS, Champion; Liliane PLETCHET, Anderlecht; Jean-Marie LIMBOR, Sint Lambrechts-Woluwe; Maria TAYMANS, Brussel; Pol SIMONS, Clavier; M.G. VERBEECKE, Berchem (Antwerpen); Jan BELLEMANS, Brussel; Micheline TOURNAY, Brussel; Jan-Claude SEGHERS, Ronse; Claudette CORNILLE Wemmel; Françoise GOEURY, Cointe (Sclessin); Francine FLAMENT, Etterbeek; Faby VAN NESTE, Kortrijk; Claudine ANCIAUX, Schaarbeek.

De laureaten zullen hun prijzen thuis ontvangen. Het spreekt vanzelf dat ook de twintig andere winnaars (voor beide kategoriën) een prijs zullen ontvangen, doch wij kunnen hier onmogelijk al de namen publiceren.

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

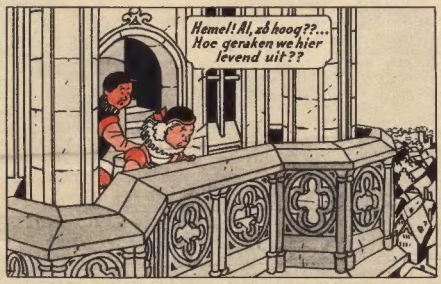

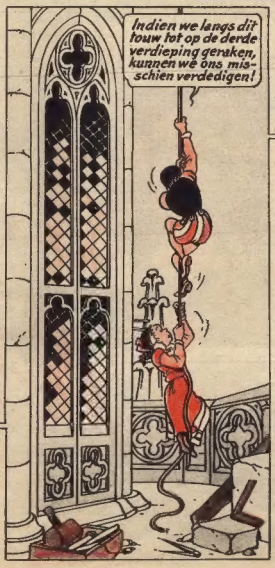

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

EEN KLEIN MISVERSTAND

DE WEDERGEBOORTE VAN DE VLAAMSE LETTERKUNDE

Onze moderne Vlaamse letterkunde is maar nauwelijks honderd jaar oud. Tussen de grote Middeleeuwse periode met Ruusbroec, Hadewijch, van Veldeke, van Maerlant, Boendale en Hendrik Conscience is er een grote leemte, die de goedmenende rederijkers en rijmelaars niet hebben kunnen vullen. Terwijl de Franse, Engelse, Duitse en andere grote letterkunden bloeiden en Europa rijker maakten met grote werken van het menselijk verstand en de verbeelding, zuchtten onze gouwen onder opeenvolgende bezettingen waarin al onze grote tradities en scholen teloorgingen. De besten van onze zonen trokken naar veiliger oorden : Stevin, de familie Vondel en zoveel andere knappe geesten.

Tijdens de korte jaren van het Koninkrijk der Verenigde Nederlanden schiep Willem I de atmosfeer waaruit onze Vlaamse letterkunde als een vuurvogel uit zijn as zou verrijzen.

De namen van de pioniers, die in de jaren vóór en na 1830 streden voor de heropleving van onze moedertaal, mogen niet vergeten geraken, omdat hun werken verouderd zijn en op weinige uitzonderingen na, niet meer door het volk gelezen worden. Namen als Jan-Frans Willems, Jan David, Prudens van Duyse, Karel-Lodewijk Ledeganck, mogen voor ons geen dode namen of koude vereenzaamde standbeelden in stille parken blijven. Daarom zullen we in onze volgende boekenhoekjes onze aandacht aan hen schenken.

JOHAN.

KUIFJE in de Binnenkamp

WERKELIJKHEID OF NAMAAK

(Vervolg.)

De trukken welke bij een filmopname gebruikt worden, zijn zo talrijk, dat het opsommen er van werkelijk zou vervelen. We zullen ons hier dan ook tot de voornaamste beperken. Daartoe behoort ondermeer de *maquette met perspectief*. Verbeelden we ons dat er een scène moet opgenomen worden die zich afspeelt voor de gevel van een paleis. Het is vanzelfsprekend dat men hiervoor het hele gebouw niet optrekt, doch alleen het gelijkvloers in de normale afmetingen maakt en de verdiepingen vervangt door kleine maquettes. Om nu een opname te maken van het paleis in zijn geheel, volstaat het de maquettes veel dichter bij de camera te brengen, dan het gelijkvloers, in normale afmetingen, en op zulke hoogte dat het, door de camera gezien, er een geheel mee vormt.

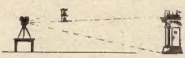

Men vraagt soms hoe het mogelijk is twee figuren door dezelfde akteur vertolkt, in dezelfde film naast elkander te laten spelen en samen op te nemen. Dat is heel eenvoudig. Men scheidt de beelden in twee delen. Men neemt de eerste scène op langs de rechtse kant van de filmband, terwijl de linkerkant zorgvuldig afgedekt wordt; de tweede scène langs de linkerkant van de filmband, terwijl de rechterkant afgedekt wordt. Zo bekomt men bij het afdraaien het gewenste resultaat.

(Wordt voortgezet.)

●

BRIEVENBUS

J.-P. Roelandts, Brussel. — Het is ons niet mogelijk al de lopende films te bespreken. Tussen de films die de laatste weken in Brussel op het zilveren scherm kwamen, kunnen we « Ecole buissonière » en « Les casse-pieds » (Noël-Noël) aanbevelen.

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex verslaat zijn tegenstrever, Brutus, in een wagenkoers. Deze wordt echter als onregelmatig bestempeld en Alex is gedwongen zijn rivaal in een gladiatorenkamp te bevechten...

De opening waarin Alex gesprongen is om zijn tegenstrever te achtervolgen, geeft toegang tot de ondergaardse galerijen langswaar het water van de Tiber aangevoerd wordt, wanneer er waterspelen gegeven worden in het amphitheater. Met Rufus aan het hoofd wachten verschillende soldaten van Cesar op Alex.

Het stilstaande water breekt de val van onze vriend.

Alex werpt zijn schild weg en vervoegt zijn kameraden.

Haast je! Een boogschutter zal onze aftocht dekken. Indien we ingehaald worden, zijn we verloren!

Van z'n eerste verbazing bekomen, springt Arbaces door 't keldergat en schreeuwt van woede.

Pompejus schreeuwt zijn bevelen.

Niemand mag uit het amphitheater! Zend onmiddellijk een afdeling gladiatoren achter de vluchtelingen en doet de strijd in de arena beslechten. Het publiek moet alles te zien krijgen!

Arbaces komt bij de opening en wil er in springen, maar een pijl fluit rakelings langs zijn hoofd en breekt zijn aanloop.

Een ogenblik later ziet hij een groep gladiatoren aanstormen.

Vooruit! Haal ze in! Jullie leven staat op het spel!

Plots slaakt Pompejus een triomfkreet.

Bij Jupiter!... Ik was vergeten dat er een plan bestaat van de ondergaardse gangen van het amphitheater! Ga het gauw halen, Domitius, en breng het me dadelijk! De schurken zullen niet ver lopen!

Intussen worden er in de arena andere gladiatorengevechten geleverd om de aandacht van het opgewonden publiek af te leiden.

Alex en de soldaten van Cesar die Brutus begeleiden, geraken maar moeizaam vooruit in de ondergaardse gangen. Het waterpeil stijgt voortdurend.

Koortsachtig bestudeert Pompejus het plan.

Ik heb ze in mijn macht! Er zijn maar twee uitgangen : één bij de Tiber en één andere aan de via Flaminiana. We moeten hen vóór zijn!

De boogschutter die de aftocht dekt, moet wijken onder de druk van zijn overtalrijke vijanden.

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

ONS uur was geslagen. Ik stapte op kop. Voor Jieng gekomen wierp ik mij als de anderen op de grond, en trad binnen. Wij gingen door een enge en lange plaats, met dikke gebeeldhouwde muren. Vóór ons daalde een onderaardse gang. De druipende wanden waren verlicht met vuurhaarden op zware koperen driepikkels. Lange tijd liepen we zo verder. Terwijl we stapten kwam de zang naderbij. Na een bruuske draai kwamen wij in een rond vertrek terecht met in het midden een bekken. Hier wachtten acht toverheksen met fakkels in de hand ons op.

Nadat wij in het water gedompeld waren, grepen zij ons aan. Ze trokken ons een zwart lang kleed aan, zetten ons een masker op het aangezicht, maskers met vier openingen voor ogen, mond en neus. Toen stelden zij zich rond ons op, openden een deur en voerden ons mee. De zang die niet opgehouden had, dreunde nu machtig, en we begrepen dat wij het heiligdom hadden betreden waar de beelden van de goden, die wij kwamen bidden, prijkten.

Met droge keel, en huiverend, keek ik rond. Rechts ondersteunde een reusachtige negenkoppige slang een zware zuil. Wat verder leek een beest met monsterachtig lichaam en vogelenkop met de vleugels te slaan; zover het oog kon reiken verhieven zich andere zuilen naar het onzichtbare dak. Ik kreeg echter de gelegenheid niet om verder te kijken. Men duwde me voort...

En weer stapten wij. Een bojaou verlichte onze schreden met een fakkel. Een zestigtal heksen staan links en rechts opgesteld. Zij staren ons aan met strakke blikken in hun met wonden doorploegde wezens. Geen enkel gebaar, doch al maar door zingend. Nu staan wij aan de voet van het altaar. De zuilenrij is afgebroken, het heiligdom wordt smaller. Voor ons drie brede paliers in halve kring, waar drie treden heenleiden; tussen elke palier hangt een doorschijnend met zilver bestippeld gordijn onder hetwelk wij doorglijden na telkens diep te hebben neergebogen. Eens voorbij het laatste gordijn zie ik eindelijk het beeld van de god. In neergehurkte houding, de benen onder zich geplooid; zijn stijf bovenlijf is bedekt met een bruine vacht, zijn rode lichaam schittert. Op zijn wondermooi gelaat speelt een vreemde glimlach. Twaalf armen, groot-open handen, met de handpalmen naar de grond gericht in een breed zegeningsgebaar.

Dan klinkt achter ons de gebiedende stem van Jieng :

« Gaat. Ieder van u plaatst haar hoofd onder een hand van de god. »

Wij naderen met ingetrokken schouders. Ik sta rechts, onder de vierde hand. Traag richt ik mij op totdat ik op mijn voorhoofd het gewicht van de koude handpalm voel wegen. Ik stotter de rituele woorden.

Boven mijn kloppende slapen voel ik de metalen vingeren meer en meer door-

Rechts schraagde een reusachtige slang met negen koppen een zware kolom...

Pierre de Lursac, administrateur in Indochina, Wanda Redeska en pater Ravennes zijn sedert weken zonder nieuws van luitenant Redeski, broer van Wanda. Men vernoemt dat hij door de krijgers van Jieng, de heks, gevangen genomen werd. Wanda besluit hem in het verboden gebied te gaan zoeken. de Lursac merkt de verdwijning van Wanda en brengt pater Ravennes op de hoogte. Deze laatste ondervraagt een inlandse vrouw over de geheimen die de Pou-Kas en de bedevaart omhullen...

wegen. Een weeë geur omgeeft mij, beklemt me, maakt me gevoelloos...

Ik val neer en alles wordt donker...

Weer hield zij op.

Pater Ravennes vroeg :

— Is dit alles ?

De vrouw schudde ontkennend :

— Neen, zei ze, anders ware ik hier niet. Toen ik ontwaakte, lag ik nog steeds op dezelfde plaats, op de stenen. Ik keek op. Boven ons zetten de rode handen hun gebaren voort. Niets was er veranderd, tenzij dat de toverheksen, nog steeds op hun plaats, hadden opgehouden met zingen. Een diep stilzwijgen, een zoet en vredig stilzwijgen heerste en dan klonk de stem van Jieng :

« Ga, zei ze. De Rode Goden zullen u verhoren. »

Ik stond op. Alles duizelde. Ik was oneindig moe. In de reinigingszaal ontdeed ik mij van het masker en nam mijn gewone kleren weer. Ik schrok niet weinig toen ik buitenkwam : de zon zonk aan de kim. Vier waken was ik aan de voeten van de god gebleven.

Drie manen geleden echter riep mijn echtgenoot de raad der hoofdmannen te samen; ik vernam dat de vergadering van de mannen besloten had mijn persoon aan de Rode Goden te offeren. 's Anderendaags reeds kwam een toverheks mijn man opzoeken. Dezelfde avond nog voerde ze mij met zich mee, na aan de stam de gevangenneming te hebben gemeld van de heer met twee galons, die hier het bevel voerde.

Afschuw en afgrijzen hadden zich van mij meester gemaakt; willoos en bevend liep ik mee. Voortdurend rezen voor mijn geest de wetten van het Dode Land, de wetten van de toverheksen. Ik bedacht hoe slechts de lelijkheid de Rode Goden behaagde, hoe allen, die voor zijn dienst zijn bestemd, gepijnigd moeten worden, en afzichtelijk werden gemaakt. Ik dacht op Reung, wier armen nog stompen waren; op Saond, die haar verbrijzeld en verpletterd been achter zich aansleept als een vod; op Jieng, tenslotte met haar gekloven oog, haar gespleten lippen, haar uiteengerukte neus.

Alle folteringen en pijnen die me te wachten stonden waarden rond mij, omgaven en omstuwden mij, en martelden mijn arme hoofd. Ik werd als waanzinnig, en op zekere morgen ontvluchtte ik. Tien dagen lang doolde ik door het woud, door de toverheksen op de hielen gezeten, opgejaagd door alle woudstammen. Op de morgen zelf van de zesde maandbedevaart, van die bedevaart die mij naar het Dode Land moest brengen om aan de god als Ba-Jaou gewijd te worden, kwam ik hier toe.

Zij wendde haar aangezicht naar de priester; het afgrijzen dat ze zo pas had beschreven stond er nog duidelijk op te lezen; met een lange weemoedige blik zei ze dan :

— Men heeft me verteld dat U goed waart, Grote Vader, en ik ben naar u toegekomen. U hebt mij opgenomen en verzorgd; mijn hart — het hart van een vrije vrouw uit het woud — zal het nimmer vergeten. Ik heb u gezegd wat ik wist. Waarlijk alles. Was het dat wat u verlangde ?

Wanneer de pater zacht instemde met een gebaar van het hoofd, voegde zij er met een vreemde trots aan toe, het kruisbeeld aanwijzende :

— Dat Hij mij beware, want ik weet dat de dood op mij loert. Wat voor belang heeft dat trouwens u hebt mij bijgestaan; op mijn beurt bewees ik u een dienst. Voor het overige zijn wij in de handen van de goden.

De twee mannen waren recht gestaan.

(Wordt voortgezet.)

KNUTSEL je mee?

IK wil jullie nou niet krenken met jullie te vertellen wat een claxon is. Wij noemen dat een toeter. Dat verwittigingsapparaat brachten de Amerikanen in Europa onder de oorlog van 1914-18; lange tijd kende het heel wat sukses. Het is nogal vanzelfsprekend dat ik er toen ook eentje in mekaar knutselde voor mijn fiets; ziehier hoe.

Met een schoensmeerdoos : die bracht ik stevig aan op het stuur bij middel van een fixeerschroef van het rem-handvat; de bodem en het deksel stonden dus vertikaal. In het midden van de bodem maakte ik een opening, plaatste daar een klein schroefje in met ronde kop (deze aan de binnenkant van de doos); alles goed vast, zelfs wat geriveerd achter de moer, opdat ze niet zou lossen. Mijn schets zal het jullie duidelijk maken.

Dan nam ik mijn toevlucht tot mijn mecano, waaruit ik een handboom (manivel) en een tandwerk van het kleinste model nam. Langs twee openingen in de doos horizontaal aangebracht, stak ik de handboom na er eerst in net midden het tandwerk te hebben aangebracht. Twee kleine plaatjes met drukschroeven op de boom, aan beide kanten van de doos, beletten deze langs de kant te schuiven. Meer was het niet.

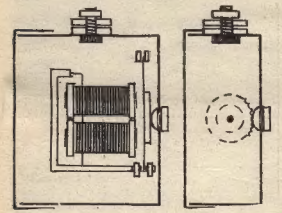

Natuurlijk waren de openingen op die plaats aangebracht zó dat wanneer het hele gedoe klaar was de kop van de schroef hard op de tanden van het tandwerk drukte. Om mijn toeter te gebruiken moest ik dan nog slechts op het gewenste ogenblik draaien met de handboom. Beproef het eens : je zal de mensen zien opschrikken...

Als mijn tandwerk door het wrijven versleten was, vond ik nog wat beters : ik electrificeerde mijn beruchte toeter.

Daarvoor nam ik een diepere doos, om er de electro-magneten van een oude electrische bel in op te bergen. In het midden van de bodem de schroef, zoals in het vorige geval. Overlangs een platte mecanostaaf, vastgehecht met twee schroeven, die de electro-mangneet droeg. Na deze van het plankje van de bel te hebben afgehaald, moet je het staafje dat op een bolletje eindigt er af snijden, maar het paaltje met veer behouden; het dan zo in mekaar steken dat dit plaatje de kop van de schroef aan de bodem raakt, wanneer het niet door de stroom wordt aangetrokken.

In het fietstasje een pil; twee kleine beldraden die van de pil naar de toeter lopen langsheen het raam, de ene langs een belknopje : en ik bezat een toeter « wagentype », waar ik niet weinig trots op was... hoewel hij minder herrie schopte dan de vorige.

T Zonnebloem

De Geschiedenis der Schoonheid

DE RENAISSANCE IN FRANKRIJK

De schilderkunst.

IN de XVIe eeuw heeft Frankrijk geen schilders van Europese betekenis. In de tweede helft van deze eeuw doet de invloed van de Italianen, die voor rekening van de Franse koningen te Fontainebleau werkten, zich meer en meer voelen. Met de Italiaanse schilders had Frans I echter niet veel geluk : Leonardo da Vinci *stierf drie jaar na zijn aankomst in Frankrijk,* Adrea del Sarto, *die naar Italië ging om er kunstwerken te kopen, keerde niet meer terug;* Benvenuto Cellini *ging ook spoedig weer naar zijn zonnig land en het was dan* Rosso *die de Franse schilders beïnvloedde.* De Clouet's, *vader en zoon, schilderden enkele voortreffelijke portretten, doch hun kunst rijst niet boven het alledaagse uit. Verder zijn er nog* Jean Cousi *en* Corneille de Lyon, *die ondanks zijn naam uit Den Haag afkomstig was.*

De kunst van deze schilders was stijf en miste alle levenskracht. Het beste werk van Jean Clouet is het portret van Frans I.

★

De kunstnijverheid.

De Franse meubelkunst *der XVIe eeuw stond overwegend onder Italiaanse invloed. De* tapijtweefkunst *werd beïnvloed door de Vlaamse meesters en het mooiste werk uit deze tijd is zeker* De Dame met de Eenhoorn *dat voor korte tijd in het Paleis voor Schone Kunsten tentoongesteld werd.*

De glasraamkunst *bloeide en Limoges was het centrum van de* emailnijverheid..

Het vroegere groevensmeltwerk maakte echter plaats voor een nieuwe techniek nl. het geschilderd email.

Leonard Limosin *was meester in dit vak. Dank zij* Bernard Palissy *kwam de* faïence-kunst *tot grote bloei. Hij vond met een nieuwe relieftechniek ook nieuwe vormen en versieringsmotieven.*

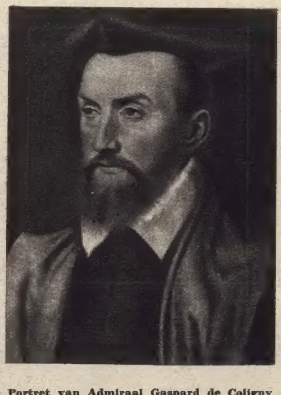

Portret van Admiraal Gaspard de Coligny door Fr. Clouet.

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje

DOOR HERGÉ

Jokko glijdt baantje op een ijsberg die verder en verder van de kust afdrijft. Opeens...

Zie vervolg blz. 11.

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

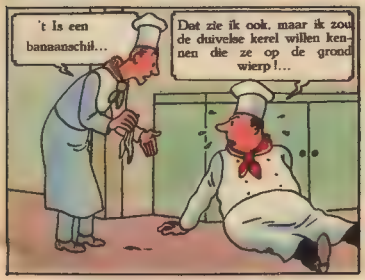

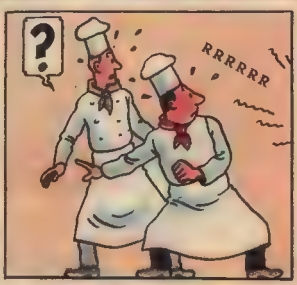

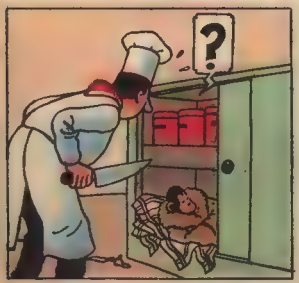

(Wordt voortgezet.)

BERNARD VOORHOOF

AAN de naam, Voorhoof, zijn onvergetelijke herinneringen verbonden. Jarenlang is bij immers de grote ster aan het Belgisch voetbalfirmament geweest en velen beschouwen hem, naast Raymond Braine, als de grootste voetballer die ons land kende.

Voor de jongeren heeft zijn naam misschien niet dezelfde schitterende klank, daar Bernard nu acht en dertig jaar is, een leeftijd waarop de meesten de shoes reeds een tijdje aan de nagel hebben gehangen. En toch heeft Voorhoof nog niet afgedaan, hij is zelfs nog het grote aantrekkingspunt en de steunpilaar van zijn nieuwe club, Montegnée. Het is trouwens op hem dat die Walen hun hoop hebben gevestigd om volgend jaar in de Eerste Klasse op te treden, want Bernard is nog altijd een voetballer van uitzonderlijke waarde gebleven.

Maar beste vrienden, laten wij nu eens eventjes praten over wat Voorhoof geweest is, want al is hij dan nog een beste kracht, zijn glorietijd is nu definitief voorbij. Een erelijst zoals de zijne kan er in België geen enkele andere voorleggen. Hij begon te voetballen bij de Lierse Sportkring tijdens het seizoen 1926-27 — dus meer dan twintig jaar geleden — en werd bijna onmiddellijk internationaal. Hij was toen zestien jaar oud !

Van dat ogenblik kreeg hij een vast abonnement op het nationaal elftal, waarin hij niet minder dan vier en zestig maal optrad, cijfer waarmee hij recordman van België is. Dat kan nogal tellen, en geen enkel van onze huidige voetbalsterren zal hem daarin voorlopig kunnen bedreigen.

Tot vorig jaar speelde Bernard in zijn eerste club Lierse Sportkring, met dewelke hij aan bijna tweehonderd wedstrijden in de Ere Afdeling deelnam, wat nog een record is!

Ik vraag mij af, beste vrienden, of ik aan zulke indrukwekkende cijfers nog iets moet toevoegen om jullie van de uitzonderlijke capaciteiten van Voorhoof te overtuigen. Hij was een van de schitterdste techniekers die ooit op onze voetbalterreinen verscheen en een onvermoeibaar zwerver en voeder van de Belgische aanvalslijn als binnenrechts. Schieten kon hij ook, want tegen Holland in 1939 scoorde hij eens twee doelpunten; vergelijk dat maar eens met onze huidige schutters die nooit meer dan één doelpunt lukken tegen onze Noorderburen.

MIEL.

AUTOKRONIEK

DE CITA (Italië)

DE CITA haalt het rekord : Zij is de kleinste wagen ter wereld en kan toch twee personen vervoeren met een snelheid van 90 km. per uur. We meeten hier nog aan toe voegen dat het de twee passagiers van de Cita niet aan modern confort ontbreekt...

Neen, het is geen elektrisch wagentje en het heeft ook geen motor van een motorfiets. Het is een echte auto, elegant en modern van lijn die ons dadelijk doet denken aan de mooiste wagens die de Italianen ooit construeerden

De Cita heeft een motor van 2 P.K. met het ventiel naar boven. De twee cylinders staan op lijn en de verkoeling, met water, wordt verzekerd door een radiateur die vooraan in de wagen staat en 5 liter kan bevatten. Het versnellingsapparaat met vier versnellingen, en één om achteruit te rijden, is aan het stuurwiel gehecht. De chassis is gemaakt met aan elkaar gelaste buizen, die tegelijkertijd zeer stabiel en licht zijn.

De konstrukteur heeft er over gewaakt dat zijn wagen een moderne lijn heeft. De schokbrekers maken deel uit van het raamwerk, het bovenste gedeelte van de deuren vormt een inkeping en kan open geschoven worden. De richtingsignalen zijn in de wanden aangebracht. De koffer en het reservewiel zijn achteraan de wagen geplaatst en men kan deze van binnenuit bereiken. De confortabele zeteltjes zijn opklapbaar en kunnen weggenomen worden.

De Cita is voor een gedeelte decapotable naar het model van de Simca-Fiat.

HOOFDKENMERKEN

Aantal cylinders : 2 (ventiel naar boven)
Aantal versnellingen : 4.
Cylinderinhoud : 350 cm3.
Kracht op de remmen : 14 PK.
Normale kracht : 2 PK.
Benzinetank : 18 liter.
Verbruik : 3,5 à 4 liter per 100 km.
Afstand tussen de assen : 1 m. 78.
Lengte : 3 m.
Breedte : 1 m. 10.
Hoogte : 1 m.24.
Gewicht van de chassis : 315 kgr.
Totaal gewicht : 461 kgr.
Maximum snelheid : 95 km. per uur.

VOOR OF TEGEN EEN DECAPOTABLE ?

Veronderstellen we dat je vader een auto wenst te kopen, doch aarzelt een bepaalde keuze te doen. Hij vraagt, bij uitzondering, naar je opinie ! Zou je hem in dit geval een *decapotable* of een *gesloten wagen* aanprijzen ? Waarom ? Kun je je voorkeur wettigen ?

De antwoorden op deze vragen moeten ons vóór 14 Juli a.s. toegezonden worden. Op de omslag *moet* duidelijk AUTOKRONIEK geschreven worden. Vergeet ook naam en adres niet !

De drie beste antwoorden worden in *Kuifje* gepubliceerd en de winnaars krijgen een mooie Kuifjeswimpel.

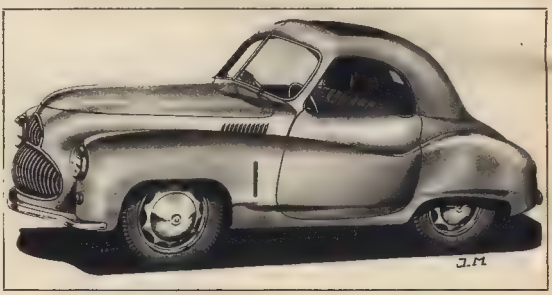

RIJMSNOERTJE

REINTJE

Een Vos liep langs een laantje
met knepen in zijn staart;
hij groette hoofs een haantje
maar lachte in zijn baard.
En Rein verzon er woorden
als uit een minnedicht,
die 't haantje fel bekoorden,
zodat het al te dicht
in Reintje's spoor ging stappen,
zodat het al te licht
door Rein zich liet beklappen
Na Reinaards minnedicht
ging 't haantje zelfs aan 't kraaien,
maar op een bliksemschicht
was 't haantje naar de haaien.
Laat, hoenders, u vermanen :
een Vos pluimt hen- en hanen !

Jan HEKEL.

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins ***Ismail heeft zijn verloofde, prinses Zulima****, verlaten om zijn koninkrijk te heroveren. Intussen heeft* ***Abdul Key de oorlog verklaard*** *aan de vader van Zulima. Een boodschapper vertrekt uit Dar-Es-Giebel om prins Ismail van deze gebeurtenis op de hoogte te brengen*

TER HOOGTE VAN DE PRINS GEKOMEN ZAKT DE RUITER UITGEPUT INEEN.

DE PRINS HELPT DE BOODSCHAPPER WEER OP DE BEEN.

DE PRINS IS ZEER BEDROEFD BIJ HET HOREN VAN DEZE BOODSCHAP

ISMAIL IS ZEER ONDER DE INDRUK, MAAR HIJ IS MOEDIG EN BESLUIT DE PRINSES MET ALLE MOGELIJKE MIDDELEN TE HELPEN.

ENKELE OGENBLIKKEN LATER GALOPPEREN DE SOLDATEN IN DE RICHTING VAN DAR-ES-GIEBEL

WELDRA BEREIKT ISMAIL HET KAMP VAN DE STAM VAN EEN VAN ZIJN SOLDATEN

DE PATRIARCH NEEMT HET VOORSTEL VAN ISMAIL MET GEESTDRIFT AAN.

50.000 SOLDATEN GEVEN GEHOOR AAN DE OPROEP VAN HUN HOOFDMAN EN DE VOLGENDE MORGEN TREKKEN ZE TOT DE TANDEN GEWAPEND, IN DE RICHTING VAN DAR-ES-GIEBEL

(Wordt voortgezet.)

CORENTIN BIJ DE INDIANEN

De Blanken hebben « Zwarte Bison », het opperhoofd der Sioux lat aangerand. De Sioux nemen wraak en vallen het konvooi aan, waarin ook Corentin en zijn moeder zich bevinden. Beiden worden echter gered en naar het dorp der Sioux gevoerd.

TEKST en TEKENINGEN van het CLAVELIER

Corentin trekt zulk verschrikt gezicht, dat Wakita zich niet langer kan goed houden en schaterlacht!

Met een verbazende snelheid zit Wakita weer in het zadel en dwingt het paard van Corentin haar te volgen.

Na enkele honderden meters staat Wakita recht op de rug van « Blanke Pijl »...

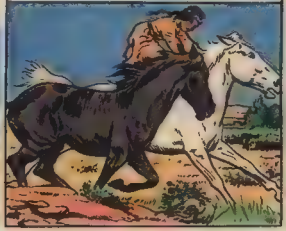

... En springt met een vrolijke kreet op de rug van « Zwartje ».

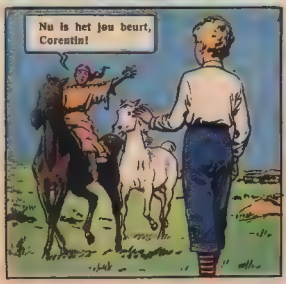

Corentin voelt zich gekrenkt in z'n eigenliefde, maar geeft zich nog niet gewonnen! Hij neemt de uitdaging aan.

Hij galoppeert eveneens enkele honderden meters, doch slaagt er ondanks zijn inspanningen niet in « Zwartje » op gelijke hoogte van « Blanke Pijl » te houden.

Hij springt, doch mist en grijpt zich wanhopig aan de staart van het paard vast.

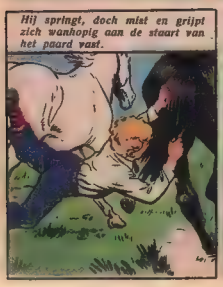

Een ogenblik later moet Corentin lossen en valt te midden de distels.

Maar laten we hen beiden nu een ogenblik bij hun spel en keren we terug naar Genoveva en Zwarte Bison die in de tent met elkaar praten.

(Wordt voortgezet.)

Het KORAALEILAND

door R. M. Ballantyne

Ralph, Jack en Peter, de drie scheepsjongens van « De Pijl », worden door een hevig onweer op een verlaten eiland geworpen. Verschillende weken zijn verlopen en onze vrienden hebben zich reeds een hut gebouwd, toen op zekere morgen...

1. De rust en de vrede die op het eiland heersten en waarvan onze drie vrienden genoten kon niet eeuwig blijven duren. Op zekere dag wandelen ze over het strand...

2. — En werd hun aandacht getrokken door twee zwarte vlekken die langzaam de golven kliefden. Het duurde geruime tijd voor ze duidelijk konden zien dat het twee boten waren door inlanders bemand.

3. — Als de kano's dichter kwamen, konden onze drie vrienden zien dat de tweede de eerste achtervolgde. De eerste boot bereikte weldra het strand. De mannen stapten uit en keerden zich tegen hun achtervolgers. De vrouwen verscholen zich in het struikgewas.

4. — De tweede kano heeft eveneens het strand bereikt en de inzittenden springen dadelijk woest op de eersten. Het is een wreed schouwspel.

JAN BART
DE HELD VAN DUINKERKE

DOOR JUUL FILLIAERT

Geïllustreerd door J. LAUDY.

Goethiere, een Duinkerks reder, benoemd Jan Bart tot kapitein van zijn schip « Koning David ». *De jonge kapitein kiest zee.*

IN de donkere avond begint de tocht. Gedoofde lichten. Alleen over het kompas een mat-bleke schijn van afgeschermde klaarte. De manschap roert haast niet. Geen argwaan wekken, want op de rede snoert de gordel van de blokkerende schepen. Door deze gordel breken is geen kinderspel. Maar de drie vrienden kennen passen, banken en vaargeulen beter dan de meest ervaren havenloods. Eenieder moet zijn zeegat kiezen. Jan mijdt de vaarpassen. Er staat geen zee en geen zeil genoeg, om over de banken heen te vliegen, en zijn « David », alhoewel klein, ligt nog al wat voeten diep.

Even buiten 't havenhoofd, zwenkt hij langs stuurboordzijde af. Geen schepen kunnen de kust, van heel dichtbij, bewaken. Het water is er te ondiep en de zandbanken liggen er als gezaaid. Maar 't kustwater kent Jan als niet één. Net als een paling glibbert hij er door. Ter hoogte van Koksijde zet hij zeil bij om dwars het Westdiep over te steken. Langs de Noordpas, tussen twee banken, vliegt hij in volle zee. 't Is zeilen de nacht door. De Maasmonding is het doel van de inzet. Wanneer de dag klaart, danst de « Koning David », als een zwart spook over een tintel-glinsterende vlakte. Uren in 't ronde geen schip te zien. Er is geen haast bij, denkt Jan, we krijgen wel ons deel. De nachtwacht heeft de slaapkooien opgezocht. De overige manschap lanterfant op het dek. Het kletje van de nacht blijft doorwaaien. Zoveel te beter. De zeilen staan schoon gezwollen en de boot schiet driftig vooruit. De geschutsmannen liggen bij hun schietbussen. In 't kraaiennest leunt de dikingeduffelde uitkijkman, met gekruiste armen over de rand van de kuip. Jan, die het dek op en neder wandelt, hoort hem het zeemanslied zingen. Deze denkt ongetwijfeld, op de heerlijke uurtjes van de voorbije fooie.

— Ogen open, Baptist !

— Wees gerust, kapitein, geen zeil ontsnapt.

't Licht van de dag speelt in de ruimte, wentelt witte striepen in de plooien van de baren. 't Ruisend kielzog blinkt en schittert vol wonderschone parelen.

— Zeil aan stuurboord... Koers dwars vóór ons.

Tegen de einder vlakt een lap bruin zeil. 't Wordt geleidelijk groter. De romp van een schip duikt boven de waterspiegel. Jan trekt het schip in de glazen van zijn verrekijker. Hij herkent vorm en zeilage. Goê volk ! Willem Dorne is op post. Ginds moet men ook « Koning David » in de mot gekregen hebben. Een vlagje wordt aan de grote mast gehesen. Driemaal gaat het op en neder, blijft halfmast hangen. Jan begrijpt het sein. Al klaar, Willem. Stuurman, driekwart bakboord. Er is look in de meers. Alle hens aan dek. De mannen worden uit hun kooien gerammeld. In een oogwenk staan ze op post. Ze zijn ook, heel gekleed, in bed gekropen. De schietbussen worden in gereedheid gebracht. 't Blijkt weldra vals alarm te wezen. Geen schip te zien. Ook Dorne is in de plooien van den einder verdwenen. Zou de prooi lont hebben geroken ?

De dag door is het zeilen. Jan doet zeil minderen of bijzetten om de mannen niet werkeloos te laten. Tegen de avond wordt bijna alle zeilage ingehaald. Jan draait ter plaatse. Nachtwacht onder sterrengeflikker. Jan zoekt zijn slaapkooi op. Op de stuurman rust de verantwoordelijke vaart.

Met 't rijzen van de dag is er algemene ramulte aan boord. Niet ver af, op een paar mijlen, top over bakboordzijde, tracht een Hollandse fluit, met een lange platte schuit op sleeptouw, de « Koning David » voorbij te vliegen. De sloeber ! sakkert Jan. Hij heeft gemeend in de nacht te kunnen ontsnappen. In koortsachtige gejaagdheid worden alle zeilen gehesen. Met zijn prooi loopt de fluit zo vlug niet als Jan's boot.

— Schiet hem een pruim over dek, om kleur te doen bekennen.

Over de vlakte dondert een schot dat wegrammelt in de verte. Een waterstraal waaiert open vóór de boeg van de Hollander. Jan ziet hem op de grote mast een Engelse vlag hijsen. Neen, man ! Met zulke list leidt men Jan niet om de tuin. Een tweede schot brandt los. Goed gemikt. Vlak in het middenwant. Als 't een Engelsman is, dan zal hij zeil reven. Maar neen ! Hij koerst als een hinde vooruit. Op 't voordek heeft de manschap de grijpladders in gereedheid gebracht. De bussen blaffen als honden. Ginds blaffen ze tegen. Een paar kanonballen huilen, sissend, in 't water, dat als een fontein tegen de scheepsromp van de « Koning David » opspetterd. De loebas aanrammen ! tiert Jan.

In een eendelijke vaart vliegen de beide boten over de vlakte. Wat is dat nu ? Kapt die kerel zijn sleeptouw niet los ? Werkelijk, de platte schuit zwalpt rond. Ha ! Daar duikt nog een zeil tegen de kim op. 't Is Willem Dorne. Deze zal het tegen de fluit wel klaarspelen. Eerst die platte schuit aangemeerd. Gemakkelijke prooi, maar rijke buit. Een lading Spaanse wijn, die op een Engelse smack werd veroverd.

De « Alexander » en de fluit zijn, ginds heel ver nu, slaags geraakt. Ontkomen kan de fluit niet. Daar vliegt haar mastenstel in zee. Bijstand is niet nodig. Jan komt in de morgen Duinkerke binnengezeild. Gouthiere is in zijn nopjes. Jan heeft echter geen tijd te verliezen, In de namiddag heeft hij terug zee gekozen. Vóór Dover, wendt hij de steven Noord-Westwaarts, kruist vóór Yarmouth, vliegt langs de Doggersbank, draait op de Friese eilanden af. Hij heeft al een paar haringbuizen op prijsgeld gesteld, zit met een drietal vreemde kapiteins, als gijzelaars, aan boord, wanneer daar plots een logge walvisvaarder in zijn vaarwater opdaagt. Een beduchte tegenstander.

Met zijn kanonnen zal hij zijn man staan. Aanrammen ! Vier kanonnen tegen acht, vier en dertig man tegen veertig. Wanneer ze, bijna boord aan boord zijn, schiet Jan een laatste salvo af. Goed getroffen. De middenmast dondert met zeilage en touwwerk op het dek. De mannen werrelen erin als mieren. Een krakend schot. De boegspriet van de « Koning David » steekt verward in 't fokkenmastwant van de walvisvaarder. De grijpladders worden in de verschansing gehaakt Langs de boespriet, die als loopbrug dient, klautert Jan, gevolgd door een tiental mannen, aan dek van de walvisvaarder.

(Wordt voortgezet.)

Aan het hoofd van een tiental mannen stormde Jan Bart over het dek van zijn tegenstander.

LECLERC

DE LEGENDARISCHE OFFICIER

De 2e pantserdivisie heeft haar objektieven bereikt vóór de voorziene tijd. De Duitse divisies zitten ingesloten tussen de Engelse troepen die uit het Noorden komen en de Amerikaanse en Franse die uit het Zuiden oprukken. De Duitsers trachten te ontsnappen, maar de geallieerde luchtmacht bestookt hen onophoudelijk. Intussen zuiveri Leclerc het veroverde gebied en jaagt de vijand uit de bossen waarin hij zich verschuilt. De Duitsers geven zich met hele regimenten over. Om het concentreren van de gevangenen te vergemakkelijken heeft een Frans officier in het Duits gestelde wegwijzers laten aanbrengen die de baan naar het krijgsgevangenenkamp tonen. Leclerc heeft in deze drukke dagen de strijd gevoerd zoals in de Afrikaanse woestijnen. Als een jonge luitenant bevindt hij zich steeds in de voorposten. Soms is hij zelfs onvoorzichtig...

Op zekere dag weigerde hij zijn hoofdkwartier op te slaan in een prachtig kasteel achter het front en gaf de voorkeur aan een oogstveld dat in de vuurlijn lag. Enkele zware pantserwagens beschermen de tenten en vrachtwagens. Maar de vijand heeft dit verdacht kamp vlug ontdekt en opent een artillerievuur. De stafwagen van de generaal wordt getroffen en één van zijn vleugeladjudanten zwaar gekwetst. Het kamp wordt 2 km verlegd. Hoelang gaat men hier nog in Fleuré vastzitten? De Engelse radio heeft gisteren reeds gemeld dat de troepen van generaal Leclerc voor de poorten van Parijs staan, in het zicht van de Eiffeltoren! Wat 'n grap! Men verveelt zich in de cantonnementen. Iedereen wil oprukken naar Parijs.

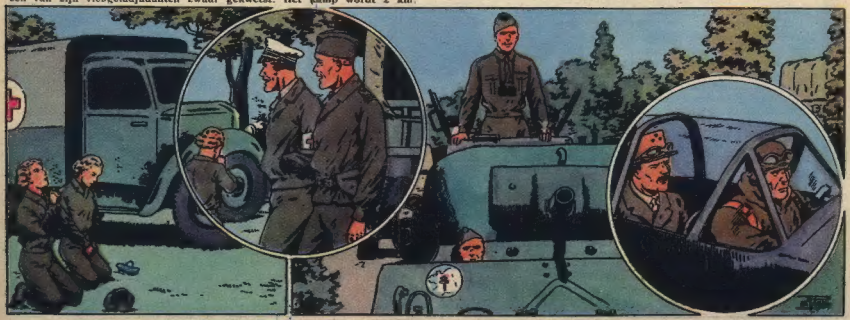

Twee verpleegsters kunnen hun ongeduld niet meer meester. Ze zijn bij hun ambulantiewagen op de knieën gevallen en bidden tot de H. Genoveva, patrones van Parijs : « Laat ons toch gauw de hoofdstad binnen trekken! » Een officier komt voorbij en kan niet nalaten op te merken dat ze zich beter tot Eisenhouwer zouden wenden. Dat is geen slecht idee, dat generaal Leclerc ook reeds in het hoofd speelt. Help uzelf, zo helpe u God! Onzeker over de uitslag van dit verzoek, zendt de generaal de groep van Guillebon in de richting van Parijs om het terrein te verkennen. Hij geeft dit bevel op eigen verantwoordelijkheid. Hij zal het wel opknappen met de Amerikanen. Terwijl de lichte tanks en de pantserauto's van Guillebon zich verwijderen, vliegt Leclerc naar generaal Bradley.

(Wordt voortgezet.)

Dieren op de schoolbanken

Zowel in het cirkus als in een music-hall oogsten de kunststukjes door wilde dieren uitgevoerd steeds veel bijval. En met reden ! Maar hebben jullie zich nog niet afgevraagd hoe deze kunsten, met zoveel nauwgezetheid uitgevoerd, konden aangeleerd worden ?

Men heeft reeds veel gesproken over dieren temmen en daaromtrent heel wat onzin rondgestrooid. Men ging zelfs zo ver te beweren dat de dieren er slechts na veel brutale behandelingen toe te bewegen zijn de reeksen oefeningen die hen opgelegd worden uit te voeren. Dat is niet juist. En vandaag gaan we op bezoek in een van de zeldzame opleidingsscholen voor dieren.

Alle dieren reageren verschillend.

Het is niet zozeer door zijn grote kennis of door het aanwenden van truks dat de temmer sukses behaalt, doch wel door het gemak waarmee hij zich kan aanpassen aan het karakter van de dieren welke hem zijn toevertrouwd. Hij moet ze vóór alles door en door kennen en dat vergt reeds heel wat tijd, want alle dieren reage-

Kan deze balletdanseres toveren ?

ren verschillend. Een hond kan men best opleiden met zachtheid, vriendelijke woorden en veel geduld. Iedere gejaagdheid en bruuskheid schrikt hem af. Voor een goede en geduldige meester doet hij echter alles.

De ezel daarentegen is minder gevoelig; hij dient energieker aangepakt wat niet wil zeggen « brutaal ». Een hele reeks dieren, ondermeer de vogels, kunnen alleen in de gewenste paden geleid worden, door toe te geven aan hun gulzigheid.

Met een handvol graan kan men duiven er toe bewegen hun rol degelijk te spelen. Jullie kennen misschien het nummer dat in vele cirkussen wordt ten beste gegeven, nl. een acrobate doet evenwichtsoefeningen op een bal of op een koord en opeens komt er een zwerm witte duiven rond haar fladderen die dan sierlijk neerstrijken op haar hoofd, schouders en armen.

Het is een heel charmant toneeltje dat men alleen klaar spint dank zij de gulzigheid van de duiven. Voor de dressage staat er de eerste keren een mannequin met zaad bepoederd in 't midden van de arena. De duiven zijn schuw en willen er niet van weten, ze stuiven verschrikt uiteen en kunnen slechts door zweepgeklap in de arena gehouden worden. Langzamerhand beseffen ze echter dat die mannequin ongevaarlijk is, ze vliegen op hem af en pikken de zaadkorrels waarmee hij bestrooid is. Dat is heel het geheim van de acrobate en haar duiven.

Minneke Poes is op comfort gesteld.

Katten zijn gemakkelijk te dresseren, maar men moet hun snoeplust tegemoet komen en ze willen bovendien verwend worden. Indien men Minneke Poes acrobatische oefeningen wil laten uitvoeren, zet haar dan geen ruw houten of metalen voorwerpen voor de neus, want dan is er met haar niets aan te vangen. Gebruikt de temmer echter kussens en staven die degelijk met watte en vilt omwonden zijn, dan wil ze alles doen wat hij verlangt.

De aap is de ster van de ploeg.

Van alle wilde dieren is de aap de beste leerling, maar het is ook tegenover hem dat de temmer ongenadig streng moet optreden, want... de aap heeft streken in z'n lijf ! Hij is lichtgeraakt, twistziek en nijdig. De aap durft ook zijn klauwen gebruiken en de wonden die hij met zijn lange nagels toebrengt kunnen heel gevaarlijk zijn.

Een gebaar van de temmer volstaat opdat de aap zou weten wat hij moet doen. Iedereen weet trouwens dat hij meester in 't « naapen » is en goed geheugen bezit hij ook. De temmers dragen de eerste weken dikke hand-

De hond valt 't moeilijkst van al te kleden...

schoenen en een schermmasker voor 't gezicht en hij zal de apen nooit bij de arm of in de rug vatten want dat kan een gevaarlijke sport zijn in 't begin. Het duurt gewoonlijk twee weken vóór de apen hun meester als dusdanig erkennen.

Het kunstjes aanleren volstaat niet.

Wanneer het dier zijn nummer nauwkeurig kan uitvoeren is de taak van de temmer nog niet ten einde. Het moet ook gewend gemaakt worden aan 't licht, de mensen, de toejuichingen, de muziek, enz. Vele dieren moeten voor de gelegenheid een passend kostuum aantrekken en dat is naar 't schijnt lang niet gemakkelijk...

De hond is 't moeilijkst te kleden van allemaal. De mouwen passen nooit vermits de hond geen sleutelbeen en haast geen schouders heeft. De broek is de nachtmerrie van de kleermaker ! Ze valt nooit in plooi omdat de gewrichten van de poten heel anders

De katten worden graag verwend...

werken dan het kniegewricht van de mens; in plaats van een uitspringende, maken ze een inspringende hoek.

Men moet de dieren ook leren zich achter de schermen op te stellen en kalm te wachten tot het hun beurt is, zonder gerucht te maken, zonder hun kleren te scheuren of vuil te maken !

Hoelang kan een dier « zijn rol » spelen ?

De apen geven de pijp aan marten na vier of vijf jaar. Een uitzondering op deze regel maken de bavianen; zij houden het soms twintig jaar uit. Honden, katten, ezels, paarden, vogels en papegaaien kunnen dit bewogen leventje langer verdragen dan de apen. Men heeft me ondermeer de geschiedenis verteld van een papegaai die meer dan vijftig jaar de menigte verlustigde. Een hoge leeftijd brengt onze « cirkusartisten » echter geen geluk bij. Ze worden stijf en stram, kunnen hun kunsten niet meer met hetzelfde brio uitvoeren als tijdens hun jeugd en dan worden ze afgestaan aan kleinere cirkussen en foorkramers, waar ze na een tijdje toch sterven, zonder ooit een oogenblik rust te hebben gekend. Dan nog liever zoals de aap jong sterven, maar in volle glorie !

OP DE KIJKUIT

BEELDEN UIT EIGEN LAND, ZWITSERLAND, ENGELAND EN DE VERENIGDE STATEN

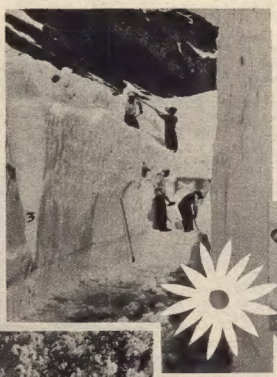

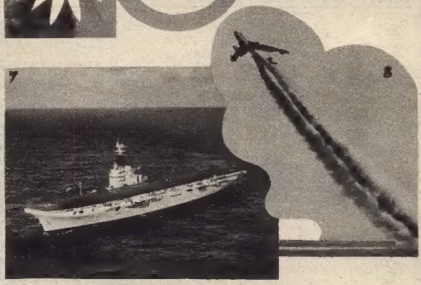

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : DE MUSKETIER VAN COSTEDOR

De Gelen zijn de basis binnengerukt waar Mortimer in allerijl de laatste hand legt aan « De Zwaardvis ». Eerst werden de vijandelijke troepen teruggeslagen, doch na een bombardement moeten de verdedigers wijken. De Gelen dringen in de verschansingen binnen en naderen het centrum van de basis...

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

NAUWELIJKS IS DE ZWARE ROOK DER ONTPLOFFING EEN BEETJE OPGETROKKEN OF DE GELEN SPRINGEN DOOR DE OPENING. HUN VLAMMENWERPERS IN DE HAND...

DE VERDEDIGERS WEREN ZICH TOT HET UITERSTE. DOCH HET MOORDEND WAPEN DER GELEN. DAT LETTERLIJK ALLES OP Z'N WEG VERKOOLT, DOET HEN WIJKEN. EEN VOOR EEN MOETEN DE POSTEN ONTRUIMD WORDEN EN OOK DE LAATSTE DEUR VOOR DE MONTAGESEKTOR WORDT VERBRIJZELD...

NU IS HET ONZE BEURT !

JA, EN IK VREES DAT MORTIMER, ZELFS INDIEN HIJ OP DE GESTELDE TIJD KLAAR IS, TE LAAT KOMT

VOORZICHTIG SLUIPEN DE GELEN NADER... ER WORDT HEVIG GESCHOTEN. DE SOLDATEN VAN OLRIK DRINGEN IN DE GALERIJ BINNEN...

VERDOMD ! HOE MEER ER VALLEN HOE MEER ER TE VOORSCHIJN KOMEN !!!

JA, EN ALS ZE HUN VLAMMENWERPERS GEBRUIKEN DAN ZIJN WE GOED AF ! GEBRADEN WORDEN ALS EEN KIP BEVALT ME WEINIG !

M'N BESTE BLAKE, IK GELOOF DAT WE ONS OVER DE AFLOOP VAN DE STRIJD GEEN ILLUSIES MOETEN MAKEN... NEEM HET KOMMANDO VAN DE OVERBLIJVENDEN EN TREK TERUG NAAR DE SLUISKAMER. NEEM MORTIMER MEE EN AL DE SOLDATEN DIE NOG IN DE CENTRALE ZIJN. INTUSSEN... GA IK

OP DIT OGENBLIK GAAT HET LICHT UIT EN IS ALLES IN DUISTERNIS GEHULD.

KORTSLUITING !

ZE HEBBEN ZEKER DE ELEKTRISCHE KABELS GERAAKT MET HUN VLAMMENWERPERS !

DE VIJAND PROFITEERT VAN DE DUISTERNIS EN SCHRIJDT, ONDANKS DE VERLIEZEN, STEEDS VOORUIT. REEDS SPETTERT HET VUUR IN DE VERTE EN VALLEN ER VONKEN OP DE VERDEDIGERS. DE MUNITIE ACHTER DE BARRICADE OPGESTAPELD VERKEERT IN GEVAAR...

TREK DIE WAGONS ACHTERUIT ! ALS ER VUUR AANKOMT SPRINGT DE HELE BOEL DE LUCHT IN !

ONMOGELIJK ACHTERUIT TE KRIJGEN, SIR ! DE WISSEL IS GEBLOKKEERD

DAAR KOMT NASIR TUSSENBEIDE

IK WEET EEN UITWEG, SAHIB !

HOE ? WAT WEET JE ?

DOE DIE TREIN VOORUIT GAAN !

SCHITTEREND ! VLUG, JONGENS ONTRUIMT DE RAILS !

IN EEN OOGWENK IS ALLES OPGERUIMD EN IS DE TREIN VERTREKKENSGEREED. BLAKE DRUKT OP DE KNOP EN DE TREIN ROLT EERST LANGZAAM DAN SNELLER EN SNELLER MET EEN GERAAS VAN ALLE DUIVELS LANGS DE RIJEN DER GELEN...

GOOD BYE !!!

OP DE GROND, JONGENS ! VLUG ! OF WILLEN JULLIE DAT WE ELKAAR IN DE HEMEL WEER VINDEN !!!

(Wordt voortgezet.)